

MEĐUNARODNI SUD ZA KRIVIČNO GONJENJE OSOBA
ODGOVORNIH ZA TEŠKA KRŠENJA MEĐUNARODNOG
PRAVA NA TERITORIJI BIVŠE JUGOSLAVIJE OD 1991.

IZJAVA SVEDOKA

PODACI O SVEDOKU:

Prezime: Antić

Ime: Saša

Ime oca: Dragomir

Rođen: 03.07.1970. godine

Nacionalnost: Srbin

Datum(i) razgovora: 05.01.2008. godine

Razgovor(e) vodili: Mihajlo Bakrač

Jezici korišćeni u toku razgovora: srpski

Potpis/svedoka: _____

IZJAVA SVEDOKA

1. Rođen sam 03.07.1970.godine u Gnjilanu, Republika Srbija. Osnovnu školu sam završio u selu Ranilug 1985. godine. Nakon završenog osnovnog školovanja, upisao sam se u Vojnu gimnaziju u Beogradu, koju sam završio 1989. godine. Od 1989. pa do 1993. godine pohađao sam Vojnu akademiju Kopnene Vojske u Beogradu i Kruševcu i to smer pešadije. Nakon završetka Vojne Akademije Kopnene Vojske, raspoređen sam u mesto službovanja - garnizon Priština.

2. Trenutno sam u invalidskoj penziji. Penzionisan sam 2002. godine, zbog posledica teškog ranjavanja koje sam zadobio 1999.godine, na KiM-u. Penzionisan sam u činu kapetana I klase.

3. Od formacijskih dužnosti obavljao sam dužnost komandira voda vojne policije, komandira voda za protivteroristička dejstva i komandira čete vojne policije.

4. Godine 1998. i 1999., u činu kapetana, obavljao sam dužnost komandira čete u 52.bataljonu Vojne policije (bVP), koji je bio stacioniran u garnizonu Priština.

5. Mirnodopska formacija 52.bVP-a se sastojala od komande bataljona, voda za službe vojne policije, voda za protivteroristička dejstva, jedne čete vojne policije, jedne čete vojne policije za specijalne namene, saobraćajne čete vojne policije, voda za podršku i pozadinskog voda. Ratna formacija se razlikuje od mirnodopske zbog toga što pored napred navedenih formacija ima i jednu četu vojne policije više, pa tako ratna formacija ima prvu i drugu četu vojne policije. Mirnodopski sastav 52.bVP-a broji oko 400 ljudi, a ratni sastav koji se uvećava za jednu četu, broji oko 500 ljudi. Napominjem da je i dodatno ljudstvo iz ratnog sastava evidentirano u mobilizacijskim dokumentima i u slučaju ratnog stanja tačno se zna ko se poziva i na koji način. Izbor vojnika za bVP, vrši se po posebnim kriterijumima koje propisuje GŠ VJ (Generalštab Vojske Jugoslavije), i to između vojnika prve kategorije, koji moraju da zadovolje posebne psiho-fizičke kriterijume.

6. Opšti namenski zadaci 52.bVP-a bili su: obezbedjenje i zaštita komande Prištinskog korpusa, obezbedjenje vojne imovine, bezbednost vojnog saobraćaja, održavanje vojničkog reda i discipline, otkrivanje krivičnih dela i počinitelaca iz nadležnosti vojnih sudova, koji se gone po službenoj dužnosti, borba protiv terorističkih, diverzantskih i drugih neprijateljskih snaga i obezbedjenje rejona, zona, pravaca i vojnih objekata od posebnog značaja. Konkretni zadaci čete vojne policije specijalne namene, kojom sam ja komandovao, bili su: obezbedjenje i zaštita komande PrK-a, obezbedjenje vojne imovine, borba protiv terorističkih, diverzantskih i drugih neprijateljskih snaga, obezbedjenje rejona, zona, pravaca i vojnih objekata od posebnog značaja.

7. Inače 52.bVP je bio samostalna jedinica u sastavu PrK, neposredno potčinjena komandi Korpusa. Komandant 52.bVP-a bio je major Kopanja Stevo. Načelnik organa bezbednosti PrK, pukovnik Momir Stojanović, nije imao komandnu funkciju nad 52.bVP, već je imao jedino i isključivo ovlašćenja da predlaže upotrebu ove jedinice komandi Korpusa. Dakle, bataljon vojne policije je potčinjen komandi Korpusa, a u stručnom pogledu, jedinicom rukovodi organ bezbednosti PrK-a, koji samo predlaže upotrebu ove jedinice i to u skladu sa pravilima službe VJ i Pravilom i Uputstvom za primenu pravila službe vojne policije.

8. Dužnost komandira čete vojne policije specijalne namene, obavljao sam od avgusta 1997.godine, pa do mog ranjavanja, tačnije do 05.06.1999.godine.

 Naime, deo 52.bVP-a je u rejon Radonjićkog jezera razmešten krajem aprila 1998.godine, i tu smo ostali do septembra te iste godine. Mi smo svo ovo vreme vršili dužnosti i imali zadatak obezbedjenja brane i hidro-sistema, sa kog se cela Metohija snabdevala vodom. Teroristi su nastojali da dignu branu u vazduh i izazovu ekološku katastrofu. Od trenutka kada smo raspoređeni u aprilu 1998.godine, pa do napustanja tog rejona, mi bili smešteni, pored brane, na padinama brda Vogelj, pod šatorima i na otvorenom prostoru.

9. U toku posedanja pomenutog položaja, na nas je otvorena vatra sa brda Vogelj, od strane terorista. Kada smo zauzeli položaje na brdu, pronašli smo delove vojne opreme, naoružanja i municije, kao i uredjene fortifikacijske objekte koje su teroristi duže vreme pripremali. Nakon povratka bataljona u Prištinu, septembra meseca 1998.godine, ja sam, sa svojom četom, ostao u garnizonu Djakovica, u kasarni, sa zadatkom obezbedjenja IKM-a komande PrK-a, u mestu i pokretu, jer su oni gotovo svakodnevno imali zadatak obilaska jedinica na dubinskom i linijskom obezbedjenju državne granice. Krajem 1998 godine, moja četa je, iz garnizona Djakovica, vraćena u garnizon u Prištini, gde se nalazio ostatak 52.bVP-a, u kasarni "Kosovski junaci". Sve do proglašenja ratnog stanja 24.03.1999. godine, moj bataljon je ostao u ovoj kasarni i izvršavao redovne mirnodopske zadatke.

10. Početkom rata, moj bataljon je bio raspoređen na više lokacija, radi obezbedjenja elemenata komandnih mesta komande PrK-a i obezbedjenja svog rejonu razmeštaja, kao i obezbedjenja ratnih materijalnih rezervi. Glavne snage su bile razmeštene u podnožju planine Grmija, delovi jedinice u širem rejonu sela Gračanica, rudnika Kišnica, itd. Bataljon je, po nižim jedinicama, bio raspoređen na širem prostoru, a smeštaj jedinica je vršen, pre svega, u fortifikacijskim objektima (rovovi, zakloni, skloništa), koje je jedinica sama izradjivala. Manji delovi jedinice su se povremeno razmeštali u napuštenim društvenim objektima i to uglavnom neborbeni delovi, kao što su pozadinski vod, vod za službe, itd. Jedinica nije koristila privatne civilne objekte, odnosno kuće za smeštaj, a opšte naredjenje je bilo da se izbegava ulazak u naseljena mesta iz razloga vlastitih mera bezbednosti i bezbednosti civilnog stanovništva.

11. Zadatke i naredjenja je izdavala komanda bataljona, neposredno komandirima četa i komandirima osnovnih jedinica, u pismenoj ili usmenoj formi, tako da komandiri odeljenja nisu mogli prisustvovati izdavanju naredjenja i zadataka od strane komandanta bataljona. Komandiri četa i komandiri vodova, po prijemu zadataka, upoznaju potčinjene starešine u usmenoj formi, putem zapovesti ili naredjenja za izvršenje konkretnog zadatka.

12. Želim da napomenem da je još pre početka rata, veći broj naredjenja iz komande PrK-a, kao i iz komande 52.bVP-a, bio izdat svim jedinicama, a u vezi opštih pravila ponašanja u borbi, odnosa prema civilnom stanovništvu i njihovoj imovini, kao i prema zarobljenim teroristima. Uz to, svaki pripadnik Vojske, pa i svaki pripadnik mog bataljona, je imao u džepu kratko uputstvo o ponašanju u

borbenim dejstvima i poštovanju pravila oružanih sukoba i međunarodnog humanitarnog prava.

13. Prvi napad na četvu vojne policije, kojom sam ja komandovao, dogodio se već 31.03.1999.godine, kada je, od strane NATO avijacije, bačen tovar kasetnih bombi po položaju 1.voda moje čete, u širem rejonu sela Kišnica i Gračanica. Na sreću, ljudstvo je bilo razmešteno po uredjenim zaklonima, pa nije bilo smrtnih posledica. Ovaj deo se nalazi u širem rejonu Prištine, koja je od samog početka NATO bombardovanja bila izložena svakodnevnim napadima u kojima su pogodjeni i mnogi civilni objekti, kao što su glavna pošta i neke stambene zgrade. Ovo bombardovanje je pokrenulo veliki broj civilnog stanovništva koji je, komunikacijom ka Gnjilanu i dalje ka Makedoniji, napuštao Prištinu i širu okolinu. U razgovoru, koji sam na putu kod Gračaničkog jezera, obavio sa više civila albanske nacionalnosti, saznao sam da samoinicijativno sklanjaju porodice, jer su se plašili bombardovanja, koje je tih dana bilo intenzivno i bez posebne selekcije ciljeva usled čega je jedan broj civila već stradao.

14. Neki od ovih civila albanske nacionalnosti su mi u neposrednom razgovoru otvoreno govorili da moraju da se isele pod pritiskom OVK i da će utočište naći ili u Makedoniji ili u Gnjilanu i okolini. Na moje pitanje: "Zašto baš tamo?", odgovarali su mi da tamo očekuju da neće imati pritisak, jer su u tom delu KiM-a teroristi OVK bili u manjem broju. Da su se stvarno sklanjali u ovom delu KiM-a, odnosno Gnjilanu i okolini, imao sam prilike da se i sam uverim u par navrata, kada sam prolazio kroz pomenuti grad, gde je evidentno bilo prisustvo mnogo većeg broja ljudi, nego pre NATO bombardovanja.

15. Negde oko 12/13.04.1999. godine, formirana je jedna četa iz sastava 52.bVP-a (i to od jednog voda iz moje čete, jednog voda iz prve čete VP i voda za protivteroristička dejstva), koja je upućena u rejon karaula Košare i Morina, radi ispomoći jedinicama koje su, na tom delu granice, trpele jake napade od strane terorističkih snaga iz Albanije, koje su izvršile proboj granice i ušle u dubinu naše teritorije. To je ujedno bilo i prvo neposredno borbeno dejstvo jedinice iz sastava 52.bVP-a od početka rata i prvo korišćenje bojevih sredstava. Ova četa je bila pretpotčinjena 125.mtbr. i angažovana na najtežim pravcima, za ojačanje odbrane granice od napada terorista iz Albanije. Iz ličnog iskustva, znam da su vodjene teške borbe sa teroristima, prsa u prsa i uz velike obostrane gubitke. Ova kopnena agresija, koja je otpočela negde oko 10. aprila

1999.godine, trajala je i tokom maja meseca 1999.godine, pa sve do okončanja rata.

16. Dana 14.04.1999.godine, NATO avijacija je na putu Klina-Djakovica bombardovala deo jedinice 52.bVP-a, koja je pratila autobuse koji su prevozili vojnike radi popune jedinica u Djakovici i tom prilikom je poginulo 5 vojnika i potporučnik Boban Milić, svi pripadnici moje čete. Već sutradan, 15.04.1999.godine, NATO je kasetnim bombama napao jedinicu u rejonu razmeštaja na Grmiji, pri čemu su od kasetnih bombi ranjena dva vojnika pripadnika saobraćajne čete 52.bVP.

17. Već sam objasnio da sam kao komandir čete vojne policije za specijalne namene, sa delom svoje čete, od početka rata često menjao rejon razmeštaja u široj okolini Prištine, i to: rejon Gračanice, Kišnice, Grmije, itd., sve do 21.04.1999.godine. Toga dana sam po naredjenju komandanta bataljona, majora Steve Kopanje, upućen u rejon karaule Košare, da zamenim kapetana Stanković Jovicu, na mestu komandira čete, koja je, kako sam napred u paragrafu 15. već opisao, formirana i prepotčinjena 125.mtbr., u cilju zaustavljanju kopnene invazije na pravcu karaula Košare i Morina. Zadatak čete je bio, da sa ostalim snagama 125..mtbr., spreči dalji prodor terorista iz Albanije i njihovo povezivanje sa teroristima koji su intenzivno delovali po dubini teritorije u rejonu doline "Caragoj" ili doline "Reka", kako je neko još naziva.

18.

19.

 Kao što sam napred objasnio, formirana je jedna četa, isključivo iz sastava 52.bVP-a i ona je poslata na Košare i prepotčinjena 125.mtbr., 13. ili 14. aprila 1999.godine. Ova četa je bila razmeštena na karaulama Košare i Morina i u rejonu sela Jasić i učestvovala u teškim borbama u odbrani državne granice. Svo vreme je boravila u foritifikacijskim objektima, na samoj granici, i nije se razmestala po albanskim kućama. Inače, koliko je meni poznato, Junik

nije bio porušen, ali je ostalo malo civilnog stanovništva, jer je NATO svakodnevno bombardovao to područje i isto je gadjano artiljerijom iz Albanije.

20.

21. Tačno je da je u vreme kopnene agresije i prodora terorista preko državne granice postojala opasnost da se ove snage spoje sa snagama OVK, kojih je u dolini "Caragoj", odnosno dolini "Reka", bilo preko 200 ljudi. OVK, iz doline "Caragoj", je svakodnevno vršio napade na MUP i VJ, sa smrtnim posledicama, i predstavljao je ozbiljnu pretnju snagama u prvoj liniji odbrane državne granice. Naime, postojala je opasnost da ih napadnu s ledja i slome odbranu, presecanjem vitalnih komunikacija na tom delu teritorije.

22. Nakon višednevnih borbi na državnoj granici, dobio sam zadatak da 27. i 28. aprila 1999. godine, pokretom snaga, i to dela moje čete, sprečim prelivanje terorista ka granici, jer će snage MUP-a izvršiti pretres terena u dolini "Caragoj", odnosno "Reka". Zadatak moje čete je bio da vršimo pokret duž puta selo Dobroš - selo Korenica, i da na taj način sprečimo prelivanje terorista. Informisan sam da će se jedinice, koje se nalaze izmedju puta Djakovica - Junik i granice sa Republikom Albanijom, delom snaga okrenui prema dolini "Caragoj" i blokirati upad terorista u rasporede jedinica.

23. Ja sam za ovaj zadatak angažovao dva voda iz moje čete i bilo nas je ukupno 40 do 50 ljudi. Zadatak je započeo 27. aprila 1999.godine, ujutru, i moja jedinica je išla pravcem selo Dobroš - selo Ramoc. Sa leve strane mog

rasporeda nalazio se deo 63.padobranske brigade, sa otprilike istim brojem ljudstva kao i moja jedinica. Sa desne strane, kao desni sused, nalazile su se čete PJP iz Djakovice i Prizrena. Prvog dana akcije ja nisam ostvario ni vizuelni niti bilo koji drugi kontakt sa desnim susedom. Sa delom 63. padobranske brigade sam na početku imao vizuelnu vezu, a kasnije samo radio vezu. U toku tog dana, moja jedinica nije imala nikakvih dejstava, a iz pravca nastupanja jedinica MUP-a su se čula borbena dejstva, ali, zbog odsustva veze, nisam bio u mogućnosti da utvrdim razlog dejstava.

24. U toku tog prvog dana, naišli smo na jednog Albanca u civilnom odelu koji se krio u šumi, i koji nije bio sa tog područja. S obzirom da se krio i da nije bio sa te teritorije, imao sam dužnost da takvo lice povedem sa sobom i predam ga MUP-u, na dalju nadležnost. Negde predveče tog prvog dana stigli smo na nekih stotinak metara severno od sela Ramoc, gde sam stupio u kontakt sa stanovnicima toga sela i obavestio ih o nameri da se sa svojom jedinicom, zbog toga što pada noć, ulogorimo i prenoćimo na obodu sela.

25. Predstavnici sela su mi rekli da prisustvo Vojske, u blizini sela, može da privuče NATO bombardovanje i da oni zbog toga žele da privremeno odu u Djakovicu, dok mi ne prodjemo dalje tim rejonom. Ja nisam mogao da ih sprečim, ali sam predložio da starešine tri grupe kuća koje su se nalazile u tom zaseoku, ostanu u svojim kućama i budu prisutni kako bi se uverili da Vojska neće ulaziti u njihove kuće. Oni su na to pristali, a njihove porodice su otišle u pravcu Djakovice.

26. U toku noći negde između 21,30h do 22h, moja jedinica je napadnuta od strane OVK. U toku borbe, smrtno je stradao jedan vojnik - desetar Tošić Boban. U razmeni vatre teroristi su koristili ručne bacače, usled čega se zapalio stog sena i vatra se prenela na obližnju pomoćnu prostoriju (štalu), a sa nje i na deo stambene kuće. Kada je svanulo, na mestu sa kog su dejstvovali teroristi pronašli smo jednog poginulog teroristu, obučenog u maskirnu uniformu sa ličnim naoružanjem, bombama i ručnim raketnim bacačem. Isti je, po propisima, obeležen šatorskim krilom, a pronađeno naoružanje i borbena oprema je zaplenjena. Zbog sumnje da su i sami pripadnici OVK ili da su obavestili OVK o našem položaju, ja sam trojicu meštana Ramoca zadržao i poveo sa sobom, kako bi MUP izvršio proveru ovih lica (uzimanje parafinskih rukavica, itd.) i utvrdio njihovu eventualnu umešanost u događaj od prethodne noći.

27. Tog drugog dana, 28.04.1999godine, u prepodnevnim časovima ostvarili smo kontakt sa jedinicom PJP i ja sam, ovu trojicu iz Ramoca i lice koje smo našli da se krije u šumi, predao komandiru jedinice PJP, na dalju nadležnost. Moja jedinica je nastavila dalje i negde oko 15h stigla na nekih 200 do 300 metara severno od sela Korenica, jer je time dostignuta linija na kojoj se naš zadatak završavao. Odatle smo se vratili u rejon razmeštaja, prema granici sa Albanijom. Napominjem da tog drugog dana nismo imali borbenih dejstava, ali su se iz pravca glavne komunikacije Junik-Korenica-Djakovica, sa desne strane nastupanja moje jedinice, čula borbeno dejstva.

28. [REDACTED]

29. [REDACTED]

30. [REDACTED]

31. [REDACTED]

32. [REDACTED]

[REDACTED]

33.

[REDACTED]

34. Najzad, ja kategorički tvrdim da niko nikada, od mojih pretpostavljenih, nije izdao naredjenje o proterivanju civila, niti sam ja takvo naredjenje bilo kada izdao svojim potčinjenima. Takodje tvrdim da nikada nisam primio niti izdao naredjenje da se vrše pretresi kuća u cilju pljačke, uništavanja ili protivpravnog oduzimanja imovine civilnih lica. Pripadnici moje jedinice su, naprotiv, hapsili lica koja su vršila takva dela, a ljudstvo iz voda za službe, je vršilo popis pronadjenih i oduzetih predmeta i stvari i predavali ih nadležnim vojnopravosudnim organima.

35. Ja sam dana 06.05.1999.godine, u toku borbe u rejonu karaule Košare, zadobio ranu od gelera minobacačke mine, u predelu desne slepoočnice. Nakon kraćeg bolovanja, vratio sam se u jedinicu, i dana 05.06.1999.godine, u rejonu sela Bandere, sam ponovo ranjen, gde sam zadobio prostrelnu ranu u predelu desnog kolena, sa trajnim posledicama. Prebačen sam na VMA u Beogradu, gde sam proveo naredna četiri meseca na lečenju. Posledice ranjavanja su bile takve da sam ostao trajno invalid, nesposoban za rad i zbog toga sam kasnije penzionisan.

POTVRDA SVEDOKA

Pročitao sam ovu izjavu od ___ strana i ona sadrži sve što sam rekao, po svom znanju i sećanju. Izjavu sam dao dobrovoljno i svestan sam da se može upotrebiti u sudskom postupku pred Međunarodnim sudom za krivično gonjenje osoba odgovornih za teška kršenja međunarodnog prava počinjena na teritoriji bivše Jugoslavije od 1991, kao i da mogu biti pozvan da javno svedočim pred Sudom.

Potpis: _____

Datum: _____
